

IND 700

Het is druk op het perron, en in tegenstelling tot alle andere dagen van het jaar voel ik me daardoor beschermd in plaats van bedreigd. Stil zit ik op het bankje naast de kiosk, mijn mouwen over mijn polsen getrokken tot aan mijn vingers. Ik had wanten mee moeten nemen. Ik had me beter voor moeten bereiden. Ik had alles anders moeten aanpakken.

Een man naast me is aan het bellen. Flarden van gesprekken dwarrelen mijn kant op, iedereen is druk bezig met zichzelf, wanneer ook niet? *Zo is het sinds lengte van tijd geweest en zo zal het blijven.* Dat zei jij altijd. Weet je dat nog?

Mijn horloge tikt onverstoort door. Het is fijn om iets te hebben waar je altijd op kan rekenen. Al is het maar het tikken van een horloge, het besef dat de tijd verstrijkt ook als ik er niet meer ben. Het is drie over zeven, de trein komt eraan. Mensen staan op, gezichten drijven langs me heen. Een groene sjaal, een rode muts, sokken met stippen. Als de deuren openen glijp ik snel als een van de eersten naar binnen. Ik heb een vaste plek in de trein en wil die niet graag opgeven aan mensen die die plek niet evenveel weten te waarderen als ik. Een man zucht geërgerd, ik voel een por in mijn zij. Jij zou er wat van gezegd hebben. Ik niet.

Daar, bij het raam, de enige stoel in de coupe zonder iemand naast me. Mijn jas trek ik uit. Ik rol hem zorgvuldig op. Mijn sjaal doe ik af, ik vouw hem op. Ik leg ze op elkaar onder mijn stoel. Mijn rugzak zet ik op mijn schoot. Hij is te licht. Ik had me beter voor moeten bereiden.

Met een zucht komt de trein in beweging, alsof hij al kan voelen dat het een lange dag gaat worden. Mensen zien tegenwoordig te veel als vanzelfsprekend. In stilte dank ik de trein, het materiaal waarvan hij is gebouwd en de mensen die hem in elkaar hebben gezet en de conducteur en zelfs de uitvinder, al ben ik zijn naam vergeten. Jij zou zijn naam weten, dat soort feitjes bleven bij jou nou eenmaal hangen. Mijn brein werkt anders dan het jouwe.

De trein sjokt langs lege weilanden onder de grijze hemel. Heen en weer drijven de wolken, om me heen drijven gezichten. Zolang ik me maar focus op het waarneembare komt het goed, vertel ik mezelf. Een ronde bril op een puntige neus. Sproeten op bolle wangen. Wild haar, plakkende lipgloss.

Ik probeer me te herinneren waar en hoe en waarom en wanneer ik stopte met om me heen kijken. De wereld kan zo mooi zijn, mensen kunnen zo vriendelijk zijn. Kijk dan uit het raam, kijk dan naar de rust van het land, kijk dan naar de dieren, het zijn er zoveel en de wereld heeft me zoveel te bieden.

Maar dan denk ik weer aan jou. Zou je me kunnen vinden in een zaal met duizend mensen die allemaal op me lijken? Andersom weet ik het antwoord wel. Ik zou je herkennen na twintig, dertig jaren, na twintig, dertig mensen die eenzelfde rol speelden in mijn leven als jij ooit deed.

Maar ik wil niet aan je denken. Vandaag of ooit. Want vandaag zit ik in de trein en het is geen dag als alle anderen. En langs me heen drijven gezichten. Zolang ik me maar focus. Paarse nagels, vuile schoenen. Zolang ik me maar focus. Grijs haren, laptops, telefoons. Zolang ik me maar focus, hoeft jij niet te bestaan. Zolang ik me maar focus. Zolang ik me maar focus.

We passeren stations die ik allemaal al ontelbaar veel keren heb gepasseerd. Niks lijkt anders dan gister, dan vorige week, dan vorig jaar. Ik geniet van het besef dat ook alleen ik weet dat vandaag anders is. Voor de man met de baard in de vierzits in het midden van de coupe is het een gewone dinsdagochtend. Hij houdt zich bezig met gewone dinsdagochtend zaken, met de vraag wat hij vanavond koken moet en of het onbeleefd is als hij de juf van zijn jongste zoon wijst op haar spelfouten in de nieuwsbrief. Maar ik mag me niet vergissen, misschien is het ook voor hem geen gewone dinsdagochtend en weet hij zich, net als ik, gewoon goed te verbergen achter een gewoon dinsdagochtend gezicht. Ik zal het nooit weten.

Kun je weggaan uit mijn hoofd? Ik wil je hier niet hebben, ik heb het je vaak genoeg gezegd. Een witte koe, een oude boom. Zolang ik me maar focus.

Ik heb erom gevraagd, toch? Dat zei je me. *Je hebt erom gevraagd, met die ogen van je.* Maar mijn ogen zijn gewoon mijn ogen. En jij bent, jij bent... Niks, zolang ik me maar focus. Een grijze thermoskan. Modderige schoenen. Een glimlach. Een bloes met gele knoopjes.

Ik had je lief, zo heel erg lief. Lief zoals het liefste liefdesliedje lief. Maar dat doet er niet meer toe. Want vandaag wordt alles anders. Want vandaag zit ik in de trein, vandaag kijk ik om me heen, vandaag zullen de vriendelijke mensen en de mooie wereld me opvallen, voor het eerst sinds lange tijd. Zolang ik me maar focus komt alles goed.